

סניף "שמרו משפט" ביד מוחה לטרם הדין. בוכות: בחירות ביד, ודין גמור. ובוכות מיאו: בטשניים, בדורות, וכבלת טעות. פיקוח: הומנות, עקלים, סורבים, חותמי שיכאות, וגיטין

ביטול "סירוב" פסול ומזוף - המנוגד מדברי כל הפסיקים

הנה כבר יציגו "ג'אנגו פ' סט סטיל'" להודיע בשער בת ריבים והזיות הדין הנדרול מה שנעשה למשה יישראל מאיר קיתון נ"י, לדבר ה"סידורוב" הפסול מה שהוזיאו ננד אויז רבנים בשם "אגנודת הרבניים" (פ'וס כ"ב הל' מס' פס'ק), בוגע לד"ד שיש בינו ולכין אשתו מורת היה לאנא תח'י, בו כומן שיש בינו מכתב אחד מרראשי חכרי ב"ד אגנודת הרבניים עצמו המעד עלייו: שהוא צייר דין גמור ושאין, שום מקום להזיאת "סידורוב" נגוזו. ונם הראה לנו כתוב סידורוב מה שהוזיאו ב"ד אבן המשפט ננד אשתו הג'ן (פ'וס כ"ה הל' מס' פס'ק) על שהזיא מסרבת מלוכא לב"ד. ולא עוד, אלא שהראה לנו מוסמכים שאשתו הוא "מוסטרת" ו"מלשנית" ולהזמות ננד בו "ערבותות" זה שנים רבות כל' שום הורע ע"פ שוע, מלבד מה שלוחמות "בערבותות" גם בעלה הראשון והיור משימנה שנין, וגם מקפתחו מוציאתו וגורמת לו חזיקום גדולים.

ובנוסף לה הוכחנו במכבת מיוחדת, שכ"ה "הומנות" שמכ"ד ייעוד הרכבים דקליפטראני" - נשלחו לבעל המכ"ל לעי' הר' אברם יוניאן בתרמיות ובכוויל, כי התעלמו פשוט ממה שהסביר להם מי אחר הומנה הראשונה - שהוא, כמובן, ויזום חתדרין עם אשתו אצל בית דיןינו האזדק. ובירורנו שם שמדוברות איגנים בדברי הפקטים [א]. רבו"ע מודים: שיש להניב העחות לbehor אלף ביב"ד שהחובע אינו מרוץ בחם - כל עוד שאותו ביר"ד בשער לדון בדרכו. [ב]. קרייאמן לו לדרניא: שאין בכח החובע לכוף על התנתקה - אפילו בבורות בשראה. [ג]. רכלי עלמא מודים: שאין בכח שם בעל דין לכוף על צד השני בחירות הפסוליה" שבימיינו, אבל שכן שאין בכח החובע - לכופה על התנתקה. [ד]. הדבר פשוט, דבריו של בעל דין - וכש"ב "החובע" עלumped על חירות ביר"ד פחה" - מהתרפנדים עפ"ג גורי "שבר בטלה" אמריתו כשר חורש קצוב וכבדוע - שאינה תלוי לפני שעוט שגדים - ואני לא מכיכס הכלען... וננים בחנים" - ומענינים לו כל "צוויתו" המגיעה לדרניא. [ה]. שבכל חילוקי דורות שבין הכרדים - התלייל במחולקתו הפקטים, ד' התנתקה גוכר מכח "מושוק" - ועד כדי כה; שאם קפחוו מוכותות קרים לא"ש עפ"ג מיעוט טסוקים - אף בלשא דעתו כה, הו"ל "טעות בעד"ם" שחדרון חור... אף בדיניות שחותם מכלם שטב"ב - וכש"ב בלא"ז ובכ"ד. ועפ"ג הוכחנו שם - שהすべן דין יש לו דין "צית דינא" גמור - והראינו להה רמ"ז "מראי מקומות" מודוקים לדברי הפקטים - בעלי שם חולק כלל.

ואף יותר מזה יש דברים בנו, דבאותם פטור הבעל מלחתדרין עם אשתו כב"ד כלל - מרט שתחזא כלל מון ח"ע "ערבות" - ווּם תשלם לו כל החזוקות שגורמה לו שם - וכוכבואר בשות' מהר"ק (סוכ ק"י). דברי רהיטים (מ"ג, ס"ג, ק"ט), בית ישראל אל (מ"ג, ס"ג, ק"ט), ומשנה הלכות (מד"ת ח"ז, ס"כ, ק"ע, ק"עב, ק"פ, ק"פב) ע"ש. וע"ע שבת הלווי (מ"ג, פ"ג) שמצויד לומר שהבי"ד ששולחים הזמנה בכ"ה - עוזשים שלא בחונן, ועד כדי שון שם - אם התבاعد מוחוק לענות להם כלל בה"ג, ע"ש. גם בתשובות והגהות (מ"ג, ס"ג תל"ה), שופך מרורות על נשים העושות כן - לילך לעורכות טרם שנאים לב"ד. ועוד כדי שמצויד לומר, שמותר להבעל לערער על פক דין אפילו אם אין עי"ש שכחוב: שכבל המחויק יריד וועזר לה בזה - הוא בכלל העונן הזה. וזאת (מ"ג, פ"ג, דכ"ה). כתוב דברם נוראים, דאם חוטפים מה של אלא מגע ע"פ תורה - אז חסר אה"כ בדברים אחרים, בחרות או קו"צ ימים או מלחות וח"ל, ע"ש. וע"ע שרגנא המאר (מ"ג, ס"ג), שאיסור גדוול לחטוף ילדים בכח הערכאות שלא בראשות כי"ר, וג"ז דוקא לאחר ששמעו צד השני, ואם הב"ד גנותים רשות טרם בן הוא טעות בהוראה, וכל המסייעים בעניין זה הם מסייעים לדבר עבירה, ע"ש. מכל זה מבואר, שהבעל דעת שהסביר להם עכ"ז - שהוא מוכן להחדרין עמה בכית דיבינו - עשה בזה "לפניהם משורת הדין" גמור.

הפסוקים אשר מפיהם אנו חיים – ליהיך הגמור בדבריהם: שאכן יש לנו ציון גניינו, ומגן לנו עזם השפלו בויה את כבודם עד לעפר, וכדר בזין וקצף.

אשר על הרינו להזכיר בו כשבוע בת רכבים, שמו ה' ישראלי מאיר קיון נ"י – הוא צייר דינא' נמור אל-בא דכל הפוסקים, וה' סרוב' מה שהוזיאו יעד הרובנים דקליפארニア – הוא מונדר להלכה אל-בא דכל הפוסקים כלל, ואין היה שם תוקף ומקור בהלכה כלל – והוא בטל ומוטל כחומר וכעפרה ועודURA. אוי לנו לאן שוהונן, שנאנשים המזינים עכם ידידיין – יעברו בשאט נפש על מורות שבחרותם: "עוותת הרין" – ו'התרת אשות אשיש' – ו'הטמעת ממורים' בישראל, ועל כלום: העונות החמורים: ד'חלבנת פניו חבירו ברבאים – ו'הווצאת שם רע', שמוכבאר בחול' (נקוט נ' ג'. וופס' ג'. מילון ט' יט'. נצנ' ט' יט'. נצנ' ט' יט'). רומב'ם (דיעוט ו. מ. מוגן ומוקן ג'. ז), ושו"ע (למה הריין, י). ומיע מע' (למה ולט) שאין להם חלק לעותה"ב – ווורדין ליגתנם וארנס עולין – ואין להם בפירה עלומית רוח'ל. [ולא] עד, אלא שהם כתובין וחותמין ומופרמים אותה, מה שבוה רק מאשרים בעצם את חמאתם ברכבים, וכמה'ל (כט' ג'. ה'). בא וראו סמויות עיניהם וכו', עי'יש].

וְעַז בָּאתִי עַהֲחֵ – בשם שאר חכרי היב"ד – דסנפי "שמערו משפט", ה' לא "לחרות את בני ישראל את כל החוקים" (שמני), כ"ד ימים לחרוש ניסן שנות השם"ז.

